

"Nhưng kinh nghiệm sống không chỉ có trong bài vở, nó còn đến từ những điều mà em đã làm, các bạn đã làm, bất kỳ là việc gì, hãy làm bằng đam mê."

WESTMINSTER (NV) - Thầy mất học sinh xuất sắc suốt những năm tiểu học cho đến lớp 11, kết quả học tập của em bằng rất xuất sắc. Em không thể tập trung được để vào việc gì hết. Gia đình em tan vỡ. Ba mẹ em ly dị sau những năm dài liên tục cãi vã. Em xung đột với bạn trai của mẹ ngay trong ngôi nhà mình. Em sống trong những ray rứt, ngút ngút của một đứa con trai đang ở giai đoạn chưa hẳn là người lớn và cũng chẳng phải là trẻ con.

Trong hoàn cảnh như vậy, đứa học trò tuấn tú trẻ tròn đó sẽ đi vào con đường gì, theo những tình cảm của cuộc sống?

Một màu xám xịt trở lại của em - người ta có quy định nghĩ như vậy không!

Vậy mà em làm khác đi tất cả, trong số những ngành của những người quen biết em.

Em là một trong năm người trẻ tuấn xuất sắc nhất được Tổng thống Barack Obama vinh danh trong chương trình "Champions of Changes" tại Tòa Bạch Ốc hôm Tháng Năm vừa qua.

Đó là Thầy ch "Tak" Nguyễn, 23 tuổi, cựu sinh viên trường đại học UCLA, một cộng dân của Little Saigon, đang sáng lập tổ chức giúp đỡ cho những người vô gia cư và sinh viên nghèo mang tên "Swipes for the Homeless."

Thầy ch Nguyễn trong ngày l t t nghi p c nhân tâm lý h c. (Hình: Thầy ch Nguyễn cung c p)

Giúp ng i vô gia c

Bà Cúc Nguyễn, mẹ c a ng i thanh niên u tú y và là m t ng i th làm tóc ở Huntington Beach, nói trong xúc đ ng, “Nghĩ đ n Thầy ch, tôi v a mu n c i l i v a mu n khóc. Ni m vui tràn ng p trong tim. Nó làm mình hãnh di n và vui s ng quá!” Nh h u h t các b c cha m trong c ng đ ng, cha m c a Tak v n còn g i Tak b ng tên Vi t Nam c a em, “Thầy ch.”

Trong khi đó, ba c a Tak, ông Th ng Nguyễn, m t ng i th c t tóc ở Santa Ana, cũng không th nào nén đ c c m xúc c a mình, “Tôi không di n t b ng l i nói đ c. Không gì quý h n nh ng đ i u con tôi đã cho tôi hôm nay. Đ n gi n u có nh m m t tôi cũng an lòng b i vì tôi có m t đ a con quá tuy t v i.”

T Washington, DC, Tak nói qua đ i n tho i b ng gi ng r t vui, “T t c ch m i m t ngày trôi qua thôi, em v n ch a th tin r ng chuy n này đã x y ra. Em c suy nghĩ v nó và t i r i em không có ng đ c. Nguyên ngày hôm nay em cũng không ăn đ c. Em v n còn b ‘s c’ ch à. S c n m t ít th i gian n a tr c khi em nh n ra đ c chuy n gì đã x y ra.”

Tak c i, nghe r t h nh phúc.

Trong ch ng trình “Champions of Changes,” Tak đ c h n 23,000 phi u bình ch n, đ đ giành chi n th ng cho hành trình đ n Washington, DC, đ bao nhiêu tri u ng i nhìn th y em qua màn nh truy n hình. Ngày Th Năm đó, chàng trai tr g c Vi t, có g ng m t r ng r , n c i không t t trên môi, ng i ngay phía bên tay ph i c a T ng Th ng Barack Obama, trong lúc ông nói chuy n vinh danh em và b n ng i khác.

Ngay sau khi ch m đ t bài di n văn, t ng th ng quay sang b t tay chúc m ng Tak.

Năm 2009, Tak Nguyễn cùng với Brian Pazeshki, một sinh viên cùng trường, đồng sáng lập tổ chức “Swipes for the Homeless.”

“Swipe” có nghĩa là cà thẻ ăn. Tại đây học, sinh viên thường trả tiền ăn trước cho suốt mùa học. Mỗi khi ăn, họ phải cà thẻ để nhà trường trả đi một bữa ăn. Tak cùng Brian kêu gọi mọi người nghĩ ra cách cà thẻ thêm một lần để dành bữa đó cho người vô gia cư.

Mỗi lần cà thẻ như vậy, Tak nhận được 1 pound thẻ phở. Đến nay, sau 3 năm thực hiện chương trình này, “Swipes for the Homeless” được sinh viên cà thẻ cho khoảng 25,000 lần, trả lại được 25,000 pound thẻ phở.

Không chỉ được biết tại UCLA, “Swipes for the Homeless” giờ đây hiện diện tại nhiều trường đại học Hoa Kỳ và quốc gia khác, trong đó có UC Berkeley, USC, University of Texas at San Marcos, University of Paris, Pháp...

Chuyến nhúng ngón tay trở lại làm thiện nguyện trên đất nước này không phải là hiếm. Những chuyến của bé Mỹ Ngọc Việt vạm vỡ lên tiếng giúp khó khăn của một gia đình đỡ vợ đỡ sống, đỡ học và đỡ làm những công việc như thợ lặn là điều đáng để chúng ta suy nghĩ.

Thầy Nguyễn và một ngày tận tụy phục vụ học sinh UCLA. (Hình: Cúc Nguyễn cung cấp)

Vượt qua khủng hoảng

Bà Cúc kể về thời gian “khủng hoảng tâm lý” của đứa con trai mình.

“Tám năm trước, khi chúng tôi chia tay, Thầy chỉ mới 15 tuổi. Hai anh trai của Thầy đi làm rồi đi học và chấp nhận tình cảm của ba mẹ. Em trai Thầy còn nhỏ nên chuyện đó cũng không ảnh hưởng gì. Chỉ có Thầy là ngay tuổi 'teenager,' nó phải đi chuyện ba mẹ ly dị. Không nói ra, không hỏi han, nhưng tôi biết nó giận tôi, bắt nạt tôi, khi nhìn thấy cảm nhận của mình nó ra khỏi nhà. Nó thấy ba nó. Nó trở nên lạnh lùng và xa cách với mẹ.”

Nhìn lại ngày tháng đó, Tak tâm sự: “Thật khó nói nhưng cảm xúc của em khi đó. Em nghĩ ai đi vào hoàn cảnh đó cũng sẽ có những sự xúc động như vậy. Em không biết là em đúng hay sai khi những cảm xúc tình cảm như thế, chỉ biết là kết quả học tập của em tốt xấu, em không tập trung được vào chuyện gì hết. Em không làm được gì tốt trong đời sống.”

Ông Thầy nói: “Khi quyết định chia tay, cả hai chúng tôi đều thừa nhận là cho dù có vịn gì thì đó cũng là chuyện giữa hai người lớn thôi, còn con cái thì tôi vẫn phải có trách nhiệm lo lắng. Thế nên dù không sống trong nhà, nhưng ngày tôi vẫn đưa Thầy đi học, vẫn chăm sóc cho nó.”

Trong lúc đó, “số con hư,” mẹ Tak cũng cố gắng theo dõi con từng bước một, để “bù đắp cho con bằng tình thương của người mẹ đã không gì để cảm ơn mẹ của một gia đình.” Có đi đâu, mẹ Tak vẫn không thể nào biết hết được chuyện con mình làm những gì, “thấy nó đi nhậu, đi đêm, cảm giác nó giận mình nó bỏ đi chơi nên là nó.”

Bà la, Tak chỉ nói, “Mẹ không biết con làm gì mà sao bà la hoài vậy!”

Không ai trong nhà biết được đi đâu gì đã hun đúc trong lòng của con trai, trừ khi nghe chính Tak bộc bạch.

“Mọi chuyện thay đổi khi em viết bài luận văn xin vào trường đại học UCLA. Trong bài, em nói em là một người biết cố gắng, biết đeo đuổi những mục đích. Em thông minh và có tiềm năng để trở thành một người tốt và trong tương lai. Em xin mọi người hãy bỏ qua một năm đi học xong rồi em biết vì khi đó ba mẹ em trong giai đoạn ly dị, em muốn mọi người nhìn lại thành tích mà em đạt được suốt từ tiểu học, rồi cả những năm ở trung học. Em viết trong bài luận văn rằng được vào trường UCLA là một cơ hội, em muốn học cho em một cái gì. Và thật là may mắn khi họ nhận em vào. Em rất rất biết ơn và điếu đó, vì em cảm nghĩ là mình sẽ không được nhận.”

Cũng chính vì điếu này mà Thầy ch Nguyễn nghĩ “em phải cố gắng thật nhiều, làm thật nhiều, em phải chăm học để bố mẹ thân mình và cho những người ở trường UCLA hiểu rằng họ không có quyết định sai. Em muốn báo đáp là họ không có sai lầm gì từ khi cho em vào học từ trường.”

Thầy ch Nguyễn và cha ngày tốt nghiệp đại học. (Hình: Thầy ch Nguyễn cùng bố)

Niềm vui vào đại học

“Ngày nó được nhận vào UCLA, lúc 3 giờ sáng, nó chạy vào phòng ngủ kêu tôi dậy, ôm tôi, và hai mẹ con cùng khóc. Mẹ ng quá!” Cháu Cúc kể lại trong những phút. “Con người ta vào đại học, đương nhiên là mừng, nhưng tôi mừng hơn nữa là vì cảm thấy mình bắt đầu một cái gì mới và không cho các con có được một gia đình trọn vẹn.”

“Cố gắng đó tôi không nghĩ được, còn nữa khóc, còn nghĩ, trộm nghĩ, mà cảm ơn con nhiều quá! Cố gắng con mình nhé, chứ không nghĩ nó đi làm nhiều chuyện thì nên nghỉ đi lấy đi vào đi học,” chứ nói tiếp.

Trong suốt 4 năm đi học, Tak không nhận được một khoản tiền nào từ gia đình, từ cha mẹ.

Nguyễn cha kể: “Ngày từ lúc còn ở trung học, đến ngày hè, nó nói tôi chứ nó đi làm ở nhà hàng tiệm fast food, cái gì nó cũng làm, không ngại. Cuộc sống chúng tôi là cuộc sống của dân lao động, không có dư thừa, nhà hàng cũng không đến mức không lo được cho con, nhà hàng Tak là không muốn phí tiền của cha mẹ. Nên ngay khi vào đi học, là nó đã tự lo cho cuộc sống của nó. Làm cả ba việc cùng lúc, ngày ra trường nó là còn dư tiền nữa.”

Nguyễn mẹ xót xa nhớ lại: “Vào đi học, nó mừng vì nhà được thoát ra khỏi nhà, vì không còn phải kinh nhau kể chuyện về bố mẹ con trai tôi. Ngay năm đầu tiên, nó đi làm thêm ca đêm, từ 9 giờ tối đến 3 giờ sáng, ngày nào ta trả cho \$9 một giờ. Nhìn nó xanh lét, ốm nhom ốm nhách mà đau lòng. Nhà hàng có năm nào, là vậy, dù dành gì nó cũng đi làm kiếm tiền đi học.”

Theo lời bà Cúc, chứ có khi vào năm thứ hai, Tak nói sù “chứ đi học, không đi làm,” và “ba mẹ phải cho con tiền nài, mỗi tháng \$75, hai người được \$150, vậy là đủ cho con rồi.”

Cha mẹ xót con, mỗi tháng mẹ Nguyễn gửi lên cho Tak \$100. Vậy mà chỉ bốn tháng sau, “con có việc làm rồi, bài vở không khó như con tưởng. Ba mẹ đừng gửi tiền cho con nữa.”

“Khi nó gửi về cho tôi tiền chi phí \$400, tức là bốn tháng số tiền bốn tháng tôi gửi cho nó, tôi khóc, thấy con mình sao mà nó trưởng thành và lớn quá!” bà Cúc lại nghẹn ngào.

Tôi hỏi Tak, “Em làm nhà hàng đi u đó, để mua những thứ cho ba mẹ em biết rằng, không có hại, em vẫn có thể tận tụy và sống vui vẻ chứ?”

“Không phải vì vậy đâu,” Tak trả lời ngay. “Khi ba mẹ em chia tay, có rất nhiều khó khăn trong

tình thân thuở nhỏ ng ch a bao giờ, ch a m t l n nào em nghĩ là em không c n ba m . Ngay c khi ba m không d d , không giàu có đ giúp cho em thì em v n không dám nghĩ là em không c n ba m . Ba m có th không d d đ giúp em v m t tài chánh, ti n ăn, ti n h c, ti n , ti n bill, nh ng ba m đã cho em nhi u th khác. ng h em, lo l ng cho em.”

Tak nói tiếp: “M em, nh em đã nói, có th không có ti n cho em đi h c, nh ng m n u c m khi em thèm ăn th c ăn Việt Nam, khi em b n quá, không có gì đ ăn, m s n sàng dành th i gian n u đ ăn, ch lên tr ng cho em. Ba em cũng v y. Ch a bao giờ em nghĩ em không c n ba m em. Em r t c n và r t th ng ba m em. Ba m là m t ph n r t l n trong đ i em.”

Tôi l i h i, “Nhìn l i hình nh c a m t gia đình có ba m chia tay, Tak có suy nghĩ gì không?”

Em cho bi t, “Bây giờ thì em đã l n h n so v i lúc đó, th t s r t khó nói đ c đi u gì khi quay nhìn l i. Ch bi t là bây giờ em c m th y vui vì ba m em ai cũng vui v i cu c s ng hi n t i c a h . M r t h nh phúc v i cu c s ng c a m . Ba r t h nh phúc v i cu c s ng c a ba. Và đó là đi u quan tr ng nh t đ i v i em bây giờ, thành ra c m xúc c a em h i đó là gì không còn quan tr ng n a.”

Thầy ch Nguyễn (gì a) l ng nghe T ng Thầy ng Barack Obama nói chuy n trong Tòa B ch c. (Hình: Thầy ch Nguyễn cung c p)

Ba thích không? M m ng không?

T Tòa B ch c, Thầy ch Nguyễn g i đi n tho i v cho cha mình, k chuy n đ c đ n đi tham quan m i n i, và h i nh m t đ a tr th , “Ba có thích không ba?”

“Không nh ng ba thích, mà ba r t cá m n con đã cho ba ni m hãnh di n này.” Ng i cha ng n ngào.

“Th ch g i cho tôi h i ‘M i, m m ng không m ?’ Làm sao mà tôi không m ng đ c, m ng đ n không ng đ c. Tôi c nghĩ làm sao con mình i có th l n nh v y, v n lên đ c nh v y. Tôi th y tôi c m ph c con mình.” Ng i m chia s .

Tak Nguyễn nói tr c khi k t thúc cu c trò chuy n, “Đi u em mu n nói v i b n bè đ ng trang l a là vào đ i h c không ch c n l y đi m t t, mà đ i h c còn là n i đ mình g p g , h c h i thêm bao đi u m i l . Nh ng kinh nghi m s ng không ch có trong bài v , nó còn đ n t nh ng đi u mà em đã làm, các b n đã làm, b t k là vi c gì, hãy làm b ng đam mê.”

“Đó là nh ng gì làm cho em tr thành con ng i nh hôm nay,” Tak k t lu n.

Thầy ch Nguyễn (ph i), lúc 4 tu i, tr c khi lên đ ng cùng gia đình đ nh c t i M . (Hình: Cúc Nguyễn cùng c p)